

Publicerad 2006-08-19 13:26 av Jinzan

om att psykiskt bli miss handlad, det är värre än fysiskt, hörde jag på radio med tjejer som var erfarna om det.

vill försäkra om att min mamma är VÄRLDENS BÄSTA mamma som finns, novellen har ingenting med mig att göra,

Dom orden faller på mig än

Ett fult ord i frn din förälder måste komdineras med 100 000 komplianger.

Amalia går ner för backen och minns. Här sprang hon fram och tillbaka med tårar i handen som hon kletade ner hela kjolen. Trött var hon. Trött på allt skrik , alla ord, bråk, alla väggar som lutade ner och pratade med henne. nej, aldrig mer. Hon ska dit för första gången på 5 år och känna att hon dämpat skriken i huvudet som ekar, att hon rett ut alla bråk, lagt mamma bakom tiden, bakom henne. Och väggarna har nog rätat på sig. Nu gäller det att samla sig.

Hon tar upp ett foto som är missfärgat och jämför med ett träd framför henne. Man kan se att det var samma träd på stammen och olika grenar som inte var avkapade. även om det inte ser ut som samma var det samma trygghet i den. hon hade alltid haft fotot i fickan från 13 års ålder. Även om hon var trygg i skolan, trygg bland kompisar fanns det en längtan till en ren trygghet. Under trädet sitter mamma och skrattar, eller i alla fall ler. Man ser ett finger framför kameran. Pappas. han skulle räkna innan han fotade. ändå tittade Emma bort. Emma. Emma som stack vid 15 år. 15 år och syntes aaldrig mer. Inte död, inte levande. hon var pånågot märkligt sätt bort. på fotot var hon kanske 5. och Amalia mvar i så fall 3. och kalle, missfostret fanns inte. Jävla missfoster. Fick allt. Allt. Allt han ville ha i affärer, all trygghet tog han ifrån.

hösten -91. inget datum fanns. ingen ville ha datum, dom är till för att minnas. Hennes födelsedag hade varit ett helvete. Mamma jobbade över, det var bara Hasse som var hemma. Men några dagar efteråt åt dom lasange. mamma hade lagt ner bestiken och tittat djupt in i ögonen. Amalias ögon. Inte Emmas. "jag noch Hasse har ett barn. Ett barn i min mage". Jag poch Hasse? Hon hade precis lämnat honom. hon hade lämnat honom, vad skulle hon med en unge till? Amalia förstod fortfarande inte varför hon reagerade som hon gjorde, kanske det var ögonen. "Använd kondom, för fan". Hon hade tagit alla orden ifrån mamma. Även var hon bara 8. hon vet fortfarande inte vad som hände efter set. Men så hade det lilla monstret kommit, och tagit i ett svep all kärlek, all trygghet och hela mammas hjärta ifrån Dom. Ett helvete. Hasse vägrade inse att det var hans unge. det var det ända som var synd med den nungen, att dom aldrig blev av med han. Amalia gjorde vad hon kunde för att få tillbaka dom trygga ögonen i ansiktet. Men hon blev för stor. Vid 13 årsålder kände hon allt tydligare en stank, en stickande lukt sent på kvällarna när mamma susade förbi henne. sprit lukten. alla visste vad det var. och det var då det verkliga helvetet började. "Ett fult ord från din förälder måste komdineras med 100 000 ord, om man över huvud taget ska ha chans att förlåta" det var i vardagsrummet. Mamma var på "middag" hos en kille. Middag...? Amalia hade sattit monstret i soffan och satt på en fotölj. hon satt och tittade på en skräck. länge, och inte skrek ungen. "Hur fan kan du?" Amalia vek blicken och sneglade mot Emma i dörröppningen som tjuvlyssnade. Mamma rykte till. Tittade stelt in i ögonen. "hur kan du? Jävla missfostere, stick till ditt horbo!" man såg att Emma stelnade till och drog försiktigt sig ut i intet mot sitt rum. Amalia sprang in i sitt och låste.

Det var då Emma stack. den kvällen. Hon klarade inte mer. inget mer.

Amalias och Emmas pappa var okänd. Mamma visste vem, men ingen annan. Ingen ville bäretta det. Nu är det försent. Amalia vill inte veta det. Emma kommer aldrig att kunna veta det.

Att höra att man ser ut som en hora av sin mamma går inte att förklara med ord. Horajävel, fittunge. En mamma som säger något sådant är ingen mamma. Amalia tittar på fotot igen medan hon står framför hennes barndom fängelse. Mammas ansikte är alldeles suddigt. Amalias salta tårar hade träffat hennes ansikte säkert 10 gånger. Inget annat var suddigt eller missfärgat, bara hon. Hon tog två stadiga grepp och rev sakta fotot. rev, rev, rev. Och så rev hon dom delarna i två. Det ända hon stoppade i fickan var den lilla biten där man ser Emmas hår och Amalia i profil. För alltid systrar.

"Förlåt, mamma, men detta är sista gången. Det finns ingen mamma i dig, ingen tröst, ingen ro. Du är inte mamma för mig. Mina sår går inte att repa och orden är sagda, Sussie."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jinzan med Poeter.se id #8506 innehar upphovsrätten